

Virbosenioren op reis in Vogezes en Elzas.

Het is intussen al de zevende maal dat een aantal Virbo-senioren er in de septembermaand een weekje op uit trokken. Dit jaar werd het weer Frankrijk meer bepaald de regio Vogezes-Elzas. Als verblijfplaats werd er gekozen voor Gerardmer. Aan de rand van het meer vonden ze een familiehôtelletje gerund door twee zussen, dat ze gedurende de week van 10 naar 17 september 2016 konden gebruiken als uitvalsbasis voor hun uitstappen. Vooraf hadden de deelnemers hun kamerkeuze gemaakt: met zicht op meer, met of zonder balkon of met zicht op de omringende bossen en als ze op zaterdag aankwamen konden ze dan ook meteen terecht op hun kamer, maar de meesten verkozen daarmee toch nog even te wachten en hun kamer voorlopig in te ruilen voor een lekker glaasje op het hotelterras onder een zonnig blauwe lucht, een echte "été indien". Een paar deelnemers hadden hun reisdag alvast verrijkt met een bezoek aan een Amerikaanse militaire begraafplaats. Ze werden er als VIP's behandeld en hadden dus meteen ook al verhalen te vertellen aan de rest van de groep. Dat deden ze bij het avondmaal, een lekker viergangenmenu bestaande uit een voorgerecht, hoofdschotel, de traditionele kaasschotel en een dessert. Het was onmiddellijk duidelijk: honger zouden we hier niet lijden met de ruime porties die aangeboden werden en daarenboven nog keuze uit een zevental kazen. Alleen daarmee al kon je al gemakkelijk de honger stillen! We zijn er klaar voor, de week streekverkenning kan morgen starten!

Zondag, 11 september 2016

Goed uitgerust komen we op zondagmorgen de kamer uit en tot onze verwondering zien we op de kamerdeur van Noël en Huguette een krantenknipsel hangen over oriëntaals dansen en deelname aan een programma op Radio 2 met daarbij een foto van onze Huguette. Iedereen van ons neemt even de tijd om het artikeltje te lezen... of liever bijna iedereen want Noël en Huguette zelf hebben bij het verlaten van de kamer blijkbaar niets gemerkt. Je kan je al inbeelden tot welke situaties dit bij het ontbijt leidt: van de eerste minuut zit de ambiance er volop in!

De reisplanning voor vandaag beperkt zich tot het verkennen van het meer. We stappen dus na het ontbijt langs de oever van het meer via een geplaveide wandelweg naar de aanlegsteigers nabij het centrum van Gerardmer, een wandelingetje van zowat 20 minuten. Er is een rondvaart met uitleg voorzien, maar we moeten nog even wachten en dus krijgt het plaatselijk terras er alvast een paar klanten bij. Eens we het schip op kunnen, staan we klaar om de plaatsen op het open achterdek in te nemen, aangenaam in het zonnetje. De gids geeft uitleg bij alles wat er te zien is, gaande van grote nieuwe gebouwen zoals het casino over de oude specifieke boerderij langs de oever tot de oorsprong van meer en de evolutie die er de natuur bepaald. Na het boottochtje zetten we onze wandeling

langsheen het meer verder. We hebben nog de rest van de dag om de rondgang van een zevental km te doen. Er is dus zeker tijd om met de visser die we tegenkomen even een babbeltje te maken over zijn vangst die hij net heeft opgehaald, iets te drinken op een terras ergens halverwege de wandeling maar vooral te genieten van de prachtige natuur langs het pad met dan eens een ondergrond vol boomwortels en even later over rotsblokken gaat waar sommigen wel even een helpende hand kunnen appreciëren. Nog even tijd nemen om ons wat op te frissen en

dan dineren we vandaag buiten het hotel. Onze gastvrouw heeft voor ons geboekt in een typisch streekrestaurant. We worden verwacht in "La taverne Alsacienne" waar we een heerlijke choucroute voorgeschoteld krijgen.

Maandag 12 september 2016

Bij het opstaan constateren we dat de geheimzinnige 'deurplakker' weer heeft toegeslagen. Nu hangt er op de deur van Noëls kamer een uitgeknipte knappe vrouwelijke tekenfilmfiguur met het zinnetje "Mijn eerste seksuele verlangens..." Bepaalde mensen worden verdacht de dader te zijn, maar aangezien bewijzen ontbreken blijft het bij wisselende verdachtmakingen en een ganse dag vrolijke allusies op het gebeuren. Op het dagprogramma staat een bezoek aan de klompenmaker en tegen 10 uur staan we dan ook op de parking voor zijn deur. Terwijl we nog op de laatste wagen wachten, merkt iemand op dat er een klein briefje op de deur hangt met het bericht dat de zaak uitzonderlijk vandaag tot de middag gesloten zal zijn. Geen klompenmaker dus... we zullen moeten voorzien in een kleine vervangende activiteit. De informatie van het toeristisch kantoor die gisteren iedereen ontvangen heeft brengt alvast een oplossing: Pierres du Monde, een verkoopcentrum waar je allerlei gesteenten en kristallen verwerkt in sieraden kan vinden. We zijn nog maar pas binnen als ik al enkele vrouwen hoor zeggen: "Ik vind dit nog beter dan het bezoek aan die klompenmaker". Je hoeft dan ook niet verwonderd te zijn dat zowat iedere vrouwelijke deelnemer wel iets naar haar gading gevonden heeft. Ons volgend aandachtspunt ligt op weg naar de Col de la Schlucht, de duivelsrots.

De weg gaat onder de rots door, maar wie even de tijd neemt op er te stoppen wordt er via een klein pad naar ongelooflijke uitzichtplaats geleid. Iedereen wil het panorama bekijken en niemand beklaagt zich dus over het feit dat je wel eerst wat moet over de rotsen klauteren. Meteen ook het moment om een groepsfoto te maken, al ontbreekt er op alle gemaakte foto's steeds één persoon... De volgende stop ligt op de col de la Schlucht. Terwijl sommigen een kleine wandeling

maken via een bospad naar weer een nieuw uitzichtpunt, genieten anderen van het uitzicht op hun glas bier of kop koffie op het terras van de plaatselijke horeca. De verbrande calorieën worden aangevuld alvorens we terug een eindje verder rijden want we worden verwacht in de "Confiserie de Hautes Vosges". Daar krijgen we de uitleg hoe het typische snoepgoed van de Vogezen gemaakt wordt. Het woord artisaan staat hier duidelijk op zijn plaats: nadat we mochten meevolgen hoe uit de kokende brij uiteindelijk de bekende snoepjes geperst worden hadden we ook de gelegenheid om te zien hoe twee dames de repen en staven snoepgoed in verschillende kleuren en smaken met de hand nog tot hapklare stukjes hakken. Nog even tijd om wat te proeven en dan kunnen we de werkzalen via het verkooppunt verlaten. Opvallend hoeveel Virbosenioren nog een voorraadje snoep meedoen. Zijn onze Virbosenioren zoetmondjes of is het om hun kleinkinderen te plezieren? Na het bezoek aan deze snoepfabriek staat er nog een cultureel aspect op het programma. We trekken naar de "Scierie du Lançoir". Deze houtzagerij bestaat sedert 1625 en het zaagmechanisme wordt aangedreven door de waterkracht van een klein riviertje. De verantwoordelijke 'zaagmeester' geeft ons een rondleiding en een omstandige uitleg hoe alles werkt. We zijn getuige hoe een boomstam van vijf à zes meter lengte tot planken van 2,5 cm dikte verzaagd wordt. Ongelooflijk hoe

secur en precies men kon werken met deze toch vrij eenvoudige apparatuur. Je kan alleen maar bewondering voelen voor de uitvindrs-ingenieurs van toen en het vernuft dat ze aan de dag gelegd hebben om de bomen op de zaagtafel te krijgen zonder al te veel moeite, de zaag automatisch te laten stoppen bij het einde van de boomstam, de planken gelijke dikte te bezorgen, het zaagsel automatisch af te voeren en er voor te zorgen dat één persoon de ganse installatie kon bedienen. Als we de zagerij weer verlaten ziet het er naar uit dat onweerswolken zich boven ons hoofd verzamelen. Even later is het inderdaad een klank- en lichtspel terwijl we richting 'Route de Crêtes' rijden. Daar hebben we onze laatste afspraak voor vandaag. We zullen kunnen genieten van een boerenmaaltijd bij de ouders van onze hoteleigenaars. La ferme Huss is een oude boerderij langsheen de Route de Crêtes gelegen. Naast een interieur waar een antiekiefhebber zeker wel zijn gading zou vinden hangen er tientallen koebellen die ons er moeten aan herinneren dat op de boerderijen van destijds er koeien gehouden werden waar de melkoverschotten werden omgezet in de traditionele munsterkazen. We krijgen er een eenvoudig maar uiterst lekker maal aangeboden: een groentesoep gevolgd door een quiche en nadien aardappeltjes met een stuk ham van superkwaliteit en als afsluiter uiteraard kaas van eigen productie. Tussendoor komt de papa van onze hotelzussen ons vertellen hoe het leven er hier vijftig jaar terug uitzag. In zijn stem hoor je de passie voor zijn boerderij en de streek en dat is best te begrijpen als je ziet hoe de zon hier achter de bergflank verdwijnt en de wolken in een rood-gouden kleur hult. Dit is genieten van rust en natuur ten volle!

Dinsdag 13 september 2016

De dag start weer met een bericht van onze 'stalker'. Dit maal is het een vraag bestaande uit een paar samengebrachte krantenkoppen. "Wie wil mij nu helemaal naakt zien? – Ik" is de tekst die je leest bij de kop van een olifant met gekrulde slurf. De pret is weer verzekerd voor een dag van nieuwe insinuaties en verdenkingen. Vandaag gaat het richting Riquewihir, het goede bewaarde historisch stadje met zijn vakwerkhuzen. We brengen er de voormiddag door. Ondanks dat het al half september is kan je hier nog op de koppen lopen. Honderden toeristen bevinden zich tussen de muren van het stadje en waar je ook kijkt word je getroffen door de prachtige geveltjes. Het stadje is quasi autovrij, maar een toeristisch treintje heeft er zijn standplaats gekregen. Met dit treintje rijd je langs de buitenzijde de stadmuur rond om dan door de omringende wijngaarden te trekken. Als het treintje een stop maakt op en plek waar je een mooi overzicht over het oude stadje hebt, sta je meteen ook tussen de wijnstokken, nu nog volbeladen met trossen witte of blauwe druiven. Eens terug in het stadje pikken we de auto's op de parking op en rijden we naar Haut-Koeningsbourg. Bij het betreden van het kasteel worden we geconfronteerd met de hedendaagse realiteit: we worden voor de ingang verzocht onze rugzakken en/of tassen te openen. Een veiligheidscontrole die in de gloriejaren van het kasteel wel anders zal verlopen zijn. Dit imposante kasteel bezoeken we met de gids die er ons op wijst dat binnen de muren van het kasteel een binding ligt naar ons land. Op één van de galerijen staat een beeltenis geschilderd van Godfried van Bouillon. En toeval of niet, in de kamer ertegenover vind je een vat van 80 hl. Zou er enig verband bestaan? De gids leidt ons door kamers met prachtige muurschilderijen, het eeuwenoude meubilair, de beschutte buitengaanderijen en de centrale verdedigingstoren met de

tientallen kanonnen. Spijtig dat de gids zich wat veel focust op data bij het geven van informatie, maar gelukkig biedt het gebouw zelf indrukwekkende beelden. Als we een dik uur later weer aan de buitenmuren staan is het tijd geworden om ons terug naar het hotel te begeven.

Woensdag 14 september 2016

De dag kondigt zich aan met een kamerdeurbericht. Dit maal eenvoudig weg de tekst “Kijk eens naar het vogeltje.” Iedere dag is er nu al iets naar voor gebracht, maar de geheimzinnige dader blijft onbekend. Terwijl we op de parking van het hotel verzamelen om onze uitstap naar Colmar aan te vangen worden er weer veronderstellingen geopperd en Huguette is vrij zeker dat ze de dader kent. Ten minste aan haar woorden te horen want ze zegt tegen Ludo dat haar wraak nog zal komen... In alle toeristische gidsen lees je dat je in Colmar zeker het “klein Venetië” moet bezoeken. Maar vooraleer we onze stappen daarheen richten kiezen we eerst voor een toeristische rondrit met een treintje doorheen de stad. Op die manier krijgen we een beter zicht op wat de stad te bieden heeft

en waar we het moeten zoeken. De toeristische folders over Colmar liegen niet: er zijn prachtige gebouwen te zien: het Pfisterhuis, het oude douanegebouw ‘Koifhaus’, de Dominicaanse kerk, het kopjeshuis, ... We doorkruisen de stad en via de visserskaai komen we uiteindelijk bij dat klein Venetië. Je kan het nog best vergelijken met de reien in Brugge maar de bruggen en randen van het water zijn overvloedig versierd

met bloemen. Het is niet overdreven wat de folders aanprijzen. Dit is een aangenaam wandelgebied en het zonnetje maakt het net nog wat aangenamer. We bezoeken er ook een overdekte marktruimte, maken kennis met een tentoonstelling van creatieve gebruiksvoorwerpen en vinden nog de tijd om een terrasje te doen. Het leven kan heerlijk zijn...

Donderdag 15 september 2016

“Gedroomd vannacht”. Een paar woorden met daarbij het suggestief beeld van een slanke vrouw gehuld in doorzichtige sluiers die lijkt te zweven. Dat is het nieuwe ochtendbericht aan de deur. Het laat de kijker/lezer toe te fantaseren over wat er eigenlijk bedoeld wordt... Wie wil kan er een ganse dag over nadenken, maar na het ontbijt staan we klaar om de activiteiten voor vandaag aan te vatten. We rijden eerst naar Munster, de ooievaarsstad. Op heel wat gebouwen in het stadje zie je de grote ooievaarsnesten op de daken. Een aantal ervan zijn ook nu bewoond door de grote vogels. Vervolgens rijden we nog een dorpje verder waar de grote Munsterkaasfabricatie gebeurd. Het “Maison du fromage Munster” is een informatiecentrum waar je zowat alles over de Munsterkaas kan te weten komen. Je kan er de

hedendaagse bereiding volgen vanachter het glas dat bezoekers van de productie scheidt, maar een vrouwelijke gids gekleed in de traditionele Elzasker kledij en op klompen toont ons ook hoe in het verleden de kazen op de boerderijen gemaakt werden. Tot slot worden we nog getrakteerd op een kleine proeverij: een zachte kaas besprenkeld met een kirschlikeur. Het zal niet de laatste keer zijn vandaag dat de smaakpapillen getest worden want onze volgende halte is de firma Bauman-Zirgel in Mittelwihr. Het is één van de vele wijnproducenten die langs de "Route de vins d' Alsace" liggen. Deze wijnboer heeft naast een aantal schuim- en stille wijnen die op het wijngoed geproduceerd worden ook nog een aantal likeuren en sterke dranken waaronder de 'Marc de Gewurztraminer' in zijn aanbod. Al is het tijdens de middagpauze dat we er aankomen, we worden er met open armen ontvangen. Al vlug zitten we in de proefruimte en krijgen we schuimwijnen, witte wijnen, speciale cuvées, rode wijn en de sterke dranken geserveerd door de eigenaar. De man spreekt gepassioneerd over zijn wijnen, geeft uitleg over de samenstelling en het productieproces en beantwoordt elke vraag die hem gesteld wordt, meestal nog aangevuld met het zinnetje "voulez-vous goûter..." De chauffeurs van vandaag hebben hier wel pech, zij moeten meermaals zeggen "non, merci" want de aangeboden proefertjes zijn te lekker om in het spuwbakje te laten belanden. Tegen het einde van de proeverij heeft elke deelnemer al een lijstje klaar met wat hij of zij graag wil meenemen naar huis en de zoon komt even helpen om de aankopen met het laadkarretje naar de respectievelijke auto's te brengen. Het is duidelijk dat er van dit bezoek nog zal nagenoten worden in België. We passen onze verdere reisplanning nog wat aan want iemand heeft in een gids met de mooiste plaatsen van Frankrijk gelezen dat het dorpje Eguisheim het bezoeken waard is en een wegwijzer laat

ons vermoeden dat dit hier in de nabijheid moet zijn. Dus dat mogen we dan toch niet missen. Al snel parkeren we de wagens op de ruime parking die naast het dorpje voorzien is en een kleine wandeling brengt ons binnen de ommuring van het dorpje. Het is inderdaad een mooi dorpje, je komt ogen te kort om al die authentieke gebouwen in al zijn facetten te ontdekken. Dit dorpje mag gerust als bezienswaardigheid

gecatalogeerd worden. Iedereen is het erover eens dat het er hier nog authentieker uitziet als Riquewihr. Je kan hier uren rondlopen, letterlijk zelfs want de enige straat van het dorp loopt rond omheen het centrale plein zodat je beginpunt van de wandeling tevens je eindpunt wordt. Wie dus niet aandachtig kijkt doet gemakkelijk een tweede rondje... Maar zelfs dat zou je hier niet spijten.

Vrijdag 16 september 2016

Vandaag geen aanplakbrief op de deur van kamer 205, wel op kamerdeur 203, formaat A2! Met heel wat knip- en plakwerk zijn er vakjes gemaakt die wensen, fantasieën en gevoelens in prenten uitdrukken aangevuld met vakjes die aangeven waar men van geniet, wat men zou willen en wat men uiteindelijk krijgt. De creativiteit van dit paneel met als hoofdtitel "Daar draait alles om" vormt een antwoord op wat er de ganse week in kleine stukjes op een andere kamerdeur aangebracht werd. Huguette is overtuigd dat de schuldige in kamer 203 te zoeken is en heeft figuurlijk wraak genomen op Ludo die in die kamer verblijft. Na het ontbijt trekt vandaag ieder zowat een andere richting uit want vandaag staat in het reisprogramma aangegeven als 'vrije dag'. Sommigen bezoeken

de watervallen van Tendon, anderen verkiezen de winkelstraten van Gerardmer of bezoeken uiteindelijk de klompenmaker. Een grote patchworkbeurs in de omgeving is ook al een doel en de stad Epinal mag zich ook verheugen op het bezoek van enkele Virbosenioren. Bij het avondeten komen de verhalen samen en vertelt ieder de belevenissen van de dag aan elkaar en dan wordt het plots heel stil als Ludo het woord neemt en het heeft over de geheimzinnige activiteiten van de week. Al geeft hij eerst de indruk dat hij wel de schuldige zou kunnen zijn, blijkt op het einde van zijn relaas dat niet hij , maar iemand anders de dader is. Marcel, die meereisde in de wagen van Noël en Huguette, spreekt de groep ook toe en nu blijkt dat eigenlijk hij al de ganse week de aanstoker geweest is. Huguette kan haar oren niet geloven en krijgt net als in het tv-programma een 'sorry voor alles' en handgemaakte papierbloemetjes om in het haar te plaatsen. Het geheel is zo amusant dat iedereen luidop aan het lachen is en een gezamenlijke afscheidsdrink zal deze fantastische week afsluiten. Morgen inpakken en terug naar huis maar intussen worden de plannen voor volgend jaar al gesmeed. De nieuwe Virboseniorenreis zal wellicht richting Bretagne uitgaan. De reisleader kan een nieuw programma samenstellen, hotelletje zoeken en hopen dat het weer een jaar wordt om nooit te vergeten...

Rudy Sterck